

17. Celorepublikové MALÉ – VELKÉ setkání Beatlemaniaků

v pražském klubu „Limonádový Joe“

aneb

„Beatlesácká linka Praha-Brno-Bratislava“

Už v minulém čísle jsem zdůrazňoval význam letošního klubového setkání, jehož ekonomický dopad byl přelivně důležitý a dá se říci, že to byla jakási sázka na jednu jedinou kartu s možným výsledkem hop, nebo trop. Hned v úvodu raději prozradím, že i přes mnohé negativní zážitky nakonec bylo „hop“, a tak další čtení možná nebude zas tak napínavé, zato od začátku s pozitivní náladou, že všechno dopadlo dobře. Kdyby se tak nestalo, pravděpodobně by už ani toto číslo fanzinu nebylo ve zvyklé kapacitě a velikosti a možná bychom se museli spokojit i s černobílou obálkou našeho časopisu, ale zaplať pánbůh všechno je jinak. Vraťme se ale na začátek a přípravu našeho klubového mejdánu s pořadovým číslem 17.

Největším problémem bylo místo konání

Tedy, kde, za kolik a jak velké vybrat místo. To jsou vždy základní motivační kritéria, která dávám do kontextu s členskými připomínkami z předcházejících setkání. Dá se říci, že Ti, co naše akce pravidelně navštěvují, se dají rozdělit skoro přesně na dvě poloviny. Na ty, co preferují výborné služby, pohodlné sezení, nekuřácké prostředí a podobně. Druhá polovina, většinou dlouholetí členové s velikou nostalgií stále vzpomínají na opatovský kulturáček a jeho atmosféru, kde jsme naše setkání pořádali přes deset let. Vzhledem k tomu, že velké sály už prakticky za nám dostupný nájem sehnat nelze a už vůbec ne v centru Prahy, což je důležité hledisko, potřebné k zajištění vyšší návštěvnosti ostatní veřejností, jsem letos volil návrat k „malému“ klubu. Zvítězil „Velmi jemný klub Limonádový Joe“ v centru Prahy. Filmové synonymum v titulku článku tady platilo doslova. Celé setkání bylo VELKÉ svým programem, návštěvností a atmosférou, avšak MALÉ na prostory a služby poskytované návštěvníkům i účinkujícím. A protože každý nedostatek má svůj původ a zároveň za něj cítím zodpovědnost, zasvětim vás do slibů a informací, které jsem dostával při uzavírání smlouvy o poskytnutí tohoto sálu s jeho vedoucí paní Lidou Mahlerovou, jejíž následné chování a reálné služby, které nabíze-

la, měly s přízviskem velmi jemného klubu pramálo společného. Tři měsíce předem jsem s touto dámou jednal o podmínkách a potřebách naší akce. Na všechny mé požadavky ohledně umělecké šatny, kapacitu občerstvení a kvalitu celkových služeb restaurace mě paní vedoucí ujišťovala, že takto velké akce dělá běžně a s ničím nemá problém. Všem skupinám se v klubu dobře hraje a jsou tam vždy spokojeni. Jak to dopadlo s námi, se dozvíte postupně v dalších statích tohoto článku. Teď už se ale vraťme zpátky v čase do sálu klubu v osmnáct hodin v datu 10. prosince 2010.

Otvíráme pokladnu i sál

První potřásání rukou, prvních pár pozdravů známých, ale taky úplně cizí lidí, co nás přišli podpořit a pobavit se s beatlesáckou muzikou se trousí chodbičkou a vcházejí do celkem velmi příjemně vyhlížejícího klubu, jehož útulný image podtrhují stěny polepené velkými fotografiemi z černobílých filmů, které tvoří jednu velkou koláž na všech stěnách klubu.

Hned na první pohled po příchodu 10 až 20 hostů je nápadné, že u každého stolu je cedulka s rezervací. Po příchodu dalších klubáků všichni zjišťují, že si nemají kam sednout. A to už jsme u prvního překvapení, které paní vedoucí připravila a bez mého souhlasu zarezervovala předem všechna místa k sezení povětšinou stálým štamgastům svého klubu, jakoby ji vůbec nezajímalo pro koho tato akce je organizována. Na můj dotaz proč tak učinila, sdělila, že restauraci si může rezervovat pro koho chce. S velkým úsilím jsem vybojoval, alespoň jeden stůl pro ty, co nám sponzorsky pomohli tuto akci financovat. Ale jak známo naši klubáci nejsou žádní poseroutkové, a tak si mnozí své místo obsadili sami, cedulka, necedulka, a rezervatoři měli tkzv. „po žízalkách“, a já říkám dobře, že se tak stalo. To druhé překvápko s minusovým znaménkem bylo prohlášení paní vedoucí, že nikdy žádnou šatnu neorganizují a nemají, protože to není potřeba. Tak proč by ji dělali teď v zimě že?? Já, hlupák jsem si myslel, že klub o takový výdělek nechce přijít. Inu člověk

míní, ale jiní mění, tak si holt každý musel ten kabátec vláčet sebou, za což se můžu už v této chvíli jenom omluvit. Dokonce i účinkující si museli odložit v kanceláři paní vedoucí, protože prostě nebylo kam a do slíbené umělecké šatny, po delším jednání a vymáhání jsem měl povolený přístup pouze já. Chudáci muzikanti si tedy neměli kde odložit a ani si kde sednout v případě volna. Opravdu zajímavý přístup k účinkujícím. Sál je už mezitím doslova nacpán a každý pohyb kamkoliv, vyžaduje velké úsilí. Nejtěžší je se prodat k baru, ale není kam spěchat, tam je totiž fronta jak svinutá užovka, či bílá klobása na pánvičce a dva mladíčkové, co by jediná obsluha za barem plavou, jak rybičky v akváriu, nikoliv však jak šlechtičny skálary, ale upoceně živorodky pavích oček. Bezvadné služby občerstvení, slíbené klubem se mění během půlhodiny ve vyčkávací maraton.

Program začíná

Naštěstí od baru je vidět na podium, kde se ve čtvrt na osm objevuje moje maličkost. Srdnatě potlačuji veškeré negativní emoce, jimiž jsem naplněn přístupem vedení tohoto klubu a s úsměvem na tváři otvírám program, o němž jsem přesvědčen, že je opravdu kvalitní, pestrobarevný a na vysoké prezentační úrovni. Do programu, který jsem symbolicky nazval „Beatlesácká linka Praha-Brno-Bratislava“ uvádím osvědčenou minulými setkáními prověřenou partu z Prahy, původem a vznikem však z Klatov, skupinu „The Shower“, která má na to, aby rozjela nevázanou a rozjásanou

Jiří Svátek - právě začínáme

odpověděli pochopitelně opatrně a vyhýbavě jen s poznámkou, že tolik lidí nikdy v klubu nezažili, a tak asi tady v klubu někdo trochu přecenil své schopnosti.

Tož přichází soubor ze země „šalin a erpeplů“

Zlý jazykové tvrdí, že brňáci fachtčí dle sloganu: „Samá rovina, rovina a na koncu tunel“. Pravda je, že i takové zkušenosti mám, ale stejní darebáči jsou i v Praze a jinde, stejně tak i v Brně. Takže já na úsloví tohoto typu nedám a v případě brněnské party, skupiny „The Glass Onion“, která v historii pro klub vystoupila už potřetí, musím jen konstatovat, že jsou to fajn, dobří kemo kluci. Vždycky co slíbili, to dodrželi a myslím, že ani tentokrát beatlesácké fanoušky svým vystoupením nezklamali a publiku nabídli právě ty nejméně ohranné skladby, často velmi těžké na vocal i instrumentální prezentaci, které v historii skutečných Brouků živě na podiu nikdy ani nezazněli. Pravdou je však skutečnost, že brňáci si většinou některé vyzkoušené a zajaté věci snaží dělat po svém, prostě trochu jinak. Někdy to může být ku prospěchu věci, jindy se to může obrátit proti nim samým. A to jsme už u dalšího problémku. Všichni, kdo byli na naší akci od začátku ví, že první skupina The Shower byla velmi dobře ozvučena a zpěvu bylo rozumět a na místě samém jsem nedostal žádnou reklamaci na jejich zvuk. Jen paní

The Shower

atmosféru starými dobrými rokenroly, u kterých jak známo právě The Beatles začínali. Ani jeden, který Beatles hráli v repertoáru Shower nechybí a během 15 minut se taneční parket naplnil a beatlesácká komunita se svíjí v rytmu tance tak, že často mají hudebníci problém uhájit své mini-místo na podiu, které vlastně není podiem, ale jakýmsi hledištěm kina ve kterém je malý prostor pro účinkující. Takže mezi muzikanty a kolem nich sedí diváci a je tu doslova host v kapele a kapela mezi hosty. Inu je to sice nezvyklé, někým i pochválené, ale bohužel se stoupající náladou a hladinou alkoholu v krvi návštěvníků se časem toto stává pro účinkující doslova nebezpečné. Tady si musím posypat popel na hlavu, neb od začátku jednání jsem

The Glass Onion

vedoucí si pro změnu přišla stěžovat na nadměrný hluk s otázkou, proč ozvučujeme bicí, že to tam žádná skupina nedělá. Ze slušnosti tuto otázku ponechám bez odpovědi a také jsem jí raději nic nevysvětloval. Vraťme se však ke skupině The Glass Onion. Tato, jako jediná měla podmínku, že při jejich vystoupení

The Glass Onion - tady to žije

je bude zvučit a míchat jejich domácí zvukař. V zásadě jsem proti tomu nic nenamítal, i když zkušenost mi říká, že to většinou nikdy nedopadne dobře. Sám jsem se léta živil, jako zvukař rockových kapel a vím, že když jsem přešel na zařízení, které jsem nikdy před tím neviděl a neměl v ruce, tak to nikdy nedopadlo moc dobře. Zvukař si tedy sedl k našemu, ten v krátkosti ukázal, kde co je a přibližně 20 minut to nějak zvládali spolu. Pak se náš zvukař odebral tam, kam i státníci chodí pěšky a taky se cestou někde trochu asi zapovídal a zvukař Glass Onion začal kouzlit, přidávat a ubírat na nesprávných místech a najednou zněly Glass Onion, jak z pod jakési deky a celý zvuk nestál za moc. Zděšený náš zvukař po návratu začal hledat chybu, kontroloval věci na podiu a řekl, že opravdu neví, co se stalo a v tom chumlu mezi hosty, hudebníky a židlemi z kina to za běhu asi dohromady nedá. Po ukončení koncertu brněnské skupiny jsme museli konstatovat smutnou skutečnost, a to odpálení výškových reproduktorů, které byly prostě neodborným zásahem v korekcích a výkonu zničeny. Přestavením veškerých korekcí jsme třetí partu ozvučili s velkým handicapem srozumitelnosti, tak jak to šlo nejlépe, ale to pravé ořechové už to prostě nebylo. Brněnští mě obvinili, že jsem šetřil na technice, která byla slabá, a proto se to stalo. Pravda byla však někde jinde, větší PA systém v klubu prostě použít nešlo, protože by se tam jednoduše nevešel, nebo by se na podiu nevešla kapela. Na druhou stranu zvuk první kapely jasně dokladoval, že výkon aparatury stačil. Bylo mě líto brněnských chalánů, že jim to neznělo, jako předcházející kapele. Moc jsem se na ně těšil a všichni víme, že hráli i zpívali perfektně, za což jim touto cestou ještě jednou děkuji, ale ruku na srdce chlapci, kdybyste nechali zvučit váš blok jen našeho zvukaře Petra Rolla, asi by vše dopadlo jinak škod na Vaší i naší straně by bylo méně. Náš zvukař zvučí naše akce za stejnou částku už několik let, a kdo byl na 14. Setkání na Vltavské ví, že měl aparát trojnásobný, ale něco jiného je klubíček skoro bez podia a něco jiného je sál pro 1500 lidí, takže v úsporách problém určitě nebyl. Na zvuku se totiž nikdy šetřit nemá! To už však program vygradoval do 23 hodiny a naše beatlesácká linka míří úspěšně do Bratislavy za další skupinou programu.

Finále je tady

Atmosféra v klubu doslova a do písmene houstne. Ti, co postrádali náladu i prostředí bývalého Opatova si teď určitě přišli na své, protože tam to před dvanáctou bývalo taky takové. Jenže

tam byla velká výhoda přilehlé haly, kam jste si mohli jít odpočinout od hluku, kouře i horka. Po náročné přestavbě skupin tedy nastupují vždy rozesmátí a v pohodě hrající bratislavští „Chrobáky“. Ani tentokrát nezklamali, nevyděšeni zvukovým handicapem se vrhají na podium a roztáčejí svoji beatlesáckou

The Chrobáky

show, ve které nechybí žádné období z tvorby Beatles. Na vystoupení těchto slovenských brouků je sympatické, že je to hraní doopravdy baví a dělají to s nesmírnou chutí a vervou. Odborníky a příznivce kytar doslova magnetizovala kytara Matěje Petroviče, která byla instrumentálním klenotem na podiu nejen svoji cenou, ale i sběratelskou hodnotou. Jednalo se totiž o kytaru Rickenbaker, vyrobenou v limitované serii s názvem a podpisem John Lennon, který na tento typ nástroje v éře Beatles často hrával. Skupina Chrobáky také není nováčkem na našich akcích, a tak všem už je dávno jasné, že v programovém schématu jsem tentokrát vsadil na osvědčené a kvalitní značky a všem také nechal dostatečný prostor pro jejich vystoupení. Chlapcům od Dunaje musím taky poděkovat za prodloužení jejich produkce, protože třešnička na dortu, náš slibovaný **host Mekky Žbirka** dorazil až na úplný závěr a já nechtěl už další přestávku v programu. Ti, co vydrželi až dokonce se Mekkyho dočkali, sice nám tentokrát nezaspíval, ale to bylo takto domluveno, neb měl za sebou už dvě vystoupení. Za to náš klub přišel povzbudit a jeho názor na naší existenci a činnost nás všechny určitě potěšil, a mě osobně dodal sílu k dalšímu boji o přežití naší organizace do dalšího roku 2011. I Mekky Žbirkovi a jeho ženě Katce je nutno poděkovat, že přes únavu a své vytížení v tak pozdní hodině na naší akci dorazili. Stručně řečeno, závěr programu byl v rukou rodilých Slováků, což jsou dnes státoprávně sice cizinci, ale já je dodnes považuji za bratry čechoslováky, což je stav ve kterém jsem se také narodil

Mekky Žbirka slovo dodržel a přijel

a dle mého osobního názoru, to také tak mělo zůstat. Bohužel o osudech národů ve valné většině nerozhodují rozumní lidé. Zdálo by se, že závěr článku se blíží, ale co se zdá není nikdy reálné. Pro všechny, co v klubu nevydrželi do úplného konce, či na setkání v příliš jemném klubu Limonádový Joe nebyli vůbec, mám ještě krátký humorný příběh na závěr.

O tom, jak Jirku Svátka přišla zatknout Městská policie

Mekky Žbirka zakončil náš koncertní program a já přidal informaci o tom, že po kratičkém přestávce pokračuje program Oldies diskotékou až do rána. Odcházím tedy za svůj mixážní pult a technika připravuje vše na další program. Hledám místního technika, aby nám zajistil změnu osvětlení sálu a přizpůsobil tak světla na moje vystoupení. Tento technik, dle původní dohody měl být celou akcí k dispozici a za finanční úhradu pomáhat naší technice. Do této chvíle, co tento ukrajinský zcela nekomunikativní technik udělal, bylo to, že nám půjčil jednu odposlechovou bedýnku a ukázal, kde je zásuvka. Diskotéku po programu si vyžádala paní vedoucí za to, že nám dala nízký nájem a měla sloužit pro pravidelné hosty klubu, už bez vstupného, kteří často docházejí až po půlnoci v pozdních nočních hodinách. Je jasné, že jsem ji měl moderovat zcela zdarma. Ve chvíli, kdy bylo jasno, že technik už dávno v polovině programu kamsi odešel jsem sdělil paní vedoucí, že nehodlám hradit mzdu někoho, kdo nesplnil ani základní slíbené povinnosti.

Smířen se situací jsem dále pokračoval v přípravě diskotéky. Najednou kde se vzali, tu se vzali, stáli u mě dva policisté, kteří žádali, abych se jim legitimoval a ptali se mě, proč vyhrožuji paní vedoucí fyzickým napadením? Lidově řečeno mě doslova spadla čelist a ptám se policistů, jak na to přišli a kolegové kolem se rozesmáli. Odpovídám jim po pravdě, že jedině, co jsem paní vedoucí řekl je to, že ji neuhradím technika, který utekl z práce. Po krátké chvíli kroutí policisté hlavou, omlouvají se a odcházejí pryč se slovy, že ekonomické věci mezi mnou a paní vedoucí je pouze náš problém do kterého nehodlají zasahovat. V tu chvíli už však končí moje trpělivost s chováním paní Mahlerové a dávám příkaz technice k ukončení celé akce, okamžitěmu sbalení všeho za účelem urychleného opuštění klubu. Prostě a jednoduše řečeno, každé hulvátství má svoji hranici a tato byla právě překročena. Dodnes mě však není jasné, proč paní Mahlerová stála o naší akci, když už od samého počátku jí dělala jen problémy a všichni zúčastnění cítili z její strany, jakoby všichni, co tam jsme, jí jen vadíme. Také nechápu, proč nezajistila lepší služby občerstvení, které by následně přinesly větší zisky jejímu klubu? Tento pocit měli všichni, kdo s ní přišli do sebemenšího kontaktu. Kdysi pan Werich řekl větu: Lidi jsou různé a pomejvíce, ale tohle úsloví asi znáte. Vždycky všechno je někdy poprvé, občas to může být zároveň

i naposled a to je případ velmi jemného klubu s ne příliš jemným personálem. A tak zbývá už jen omluva všem za nezrealizovanou diskotéku a pár malých mráček, které nebylo v mých silách během akce odfouknout. Přesto považuji náš 17. Ročník setkání za zdařilý a kdo tomu nevěří ať jukne na tento link: <http://aktualne.centrum.cz/domaci/fotogalerie/2010/12/11/foto-beatlemanie-v-cesku-po-padesati-letech/>

Všem, kteří se na této akci podíleli svojí prací (pokladníci, prodavači v klubovém stánku, techničtí pomocníci „bedňáci“) patří můj dík. Ten druhý největší dík však patří Vám všem, co jste často z velké dálky v nepříznivém mrazivém a zasněženém počasí dorazili a dobrým publikem nám byli. Byla to tentokrát náročná akce, ale stála za to! A jak a kde příště? No, do té dvacítky to snad s klubem i jeho akcemi dotáhneme. Tolik ten, kdo to všechno spískal, vymyslel, řídil a napsal.

Jiří Svátek

Jmenovitý přehled účinkujících

The Glass Onion	The Chrobaky	The Shower
Jakub Hustý - bass kytara, zpěv	Matěj Petrovič - rytm. kytara, zpěv	Ondra Černý - solo kytara, zpěv
Robert Orsáček - bicí, zpěv	Pavel Petrovič - bass kytara, zpěv	Josef Černý - Bass kytara, zpěv
Pavel Rovnaník - klávesy	Matěj Budjač - bicí, zpěv	Marek Vávra - rytm. kytara, zpěv
Marcel Schuler - sólo kytara, zpěv	Tomáš Mačica - solo kytara, zpěv	Jan Auermuller - saxofon
Filip Hustý - zvukový technik		(na setkání nehrál)
		Petr Jiríček - bicí, zpěv

Zvukař: Petr Roll

Moderátor, dramaturg a scénárista pořadu: Jiří Svátek
Host pořadu a sympatizant klubu: Miroslav (Mekky Žbirka)

